

KABINET K
LOD &
HETPALEIS

AS LONG AS WE ARE PLAYING

het paleis
LOD

“Ik filmde mijn dochter terwijl ze met vriendjes aan het spelen was. Ik observeerde hun spel. Het was erg grappig, erg mooi en ook erg gewelddadig. Ik dacht: als mijn kind dit aankan, kan ze het hele leven aan.”

Claire Simon over ‘Récréations’

AS LONG
AS WE ARE
PLAYING

CREDITS

CHOREOGRAFIE Joke Laureyns & Kwint Manshoven

COMPOSITIE Thomas Smetryns

MET Marieke Berendsen, Nona De Neve, Ilana Deboeverie, Marie-Lou Liberale, Lorenz Ludovic Maes, Kwint Manshoven, Juliette Spildooren, Louise Tanoto, Lili Van den Bruel & Aya Vanvinckenroye

SCENOGRAFIE Amy Franceschini & Kwint Manshoven

KOSTUUMS Sofie Durnez & Andrea Kraenzlin

DRAMATURGIE Mieke Versyp

LICHT Dirk De Hooghe

GELUID Pino Etz

TECHNIEK SCÈNE Wout Clarysse

FOTOGRAFIE Kurt Van der Elst

PRODUCTIELEIDING Famke Dhont

PRODUCTIE kabinet k, LOD *muziektheater* & hetpaleis

MET DE STEUN VAN de Vlaamse Gemeenschap, Stad Gent, de TAX Shelter maatregel van de Belgische Federale Overheid

TAX SHELTER PARTNER Flanders Tax Shelter

MET DANK AAN Les Ballets C de la B

Vlaanderen
verbeelding werkt

AS LONG
AS WE ARE
PLAYING

SPEELDATA

2019

01.11.2019	BE hetpaleis, Antwerpen (première)
03-12.11.2019	BE hetpaleis, Antwerpen
16-24.11.2019	BE LOD Studio, Gent
29-30.11.2019	FR Le Grand Bleu, Lille
05-06.11.2019	BE C-Mine, Genk
12.11.2019	BE CC Leietheater, Deinze
19.11.2019	BE De Warande, Turnhout

2020

09.02.2020	NL Schouwburg Rotterdam, Rotterdam
14-15.02.2020	NL De Brakke Grond, Amsterdam
21.02.2020	BE De Velinx, Tongeren
22.02.2020	BE CC De Herbakker, Eeklo
25.02.2020	BE Krokusfestival, Hasselt
06.03.2020	BE CC De Schakel, Waregem
21-23.03.2020	FR La Villette, Parijs
26-27.03.2020	BE STUK, Leuven
03.04.2020	BE CC Sint-Niklaas, Sint-Niklaas
05.04.2020	NL Festival Tweekakt, Utrecht
09.04.2020	BE CC De Werft, Geel
16-18.04.2020	FR Centre André Malraux, Hazebrouck
26.04.2020	BE CC De Factorij, Zaventem

EEN GESPREK MET CHOREOGRAFEN JOKE LAUREYNS, KWINT MANSHOVEN & COMONIST THOMAS SMETRYNS OVER *AS LONG AS WE ARE PLAYING*

**SPEL EN SPELEN ZIJN STEEDS BELANGRIJKE COMPONENTEN GEWEEST IN AL JULLIE
MAAKPROCESSEN. IN *AS LONG AS WE ARE PLAYING* IS DIT HET THEMA.**

JOKE: Spelen is cruciaal bij de opwarming, om bepaalde bewegingen onder de knie te krijgen of gewoon tijdens de middagpauze. Kwint en ik waren er keer op keer door gefascineerd en geïnspireerd. Kinderen die spelen zijn zich niet bewust van wat hun lichaamstaal verkondigt, maar het gebeurt wel met volle overgave en in alle vrijheid. Het patroon is telkens grillig: het spel start en gaat vervolgens zijn eigen weg. Spelen is een activiteit die vaak geen vooraf vastgelegd parcours volgt.

KWINT: Plots neemt iemand een zijspoor. Er begint een nieuw spel, met als gevolg een nieuwe dynamiek. Of niet. Soms valt de groep daardoor uiteen, om zich nadien weer te hergroeperen.

JOKE: In *as long as we are playing* worden deze 'spelmomenten' uitgewerkt. We wilden op deze manier het publiek inzage geven in het repetitieproces. We wilden een voorstelling maken die, in tegenstelling tot andere creaties van kabinet k, uitsluitend zou drijven op de bewegingen die de kinderen ons al improviserend aanreiken. Dat bleek niet zo simpel. Als je een manier van werken tot thema verheft, merk je dat je beproefde werkwijzen te kort schieten. Daarom bakenden we de improvisaties minder af; de kinderen moesten zich niet strikt aan de opdrachten houden. We lieten hen ook heel vaak in groep improviseren. Zo wilden we een grote spontaniteit, heel veel goesting en plezier genereren, en hen minder laten leunen op de volwassen dansers. Door zoveel vrijheid te geven, trachten we de essentie van 'de spelende mens' te benaderen. Idealiter was dit een voorstelling die volledig op improvisatie drijft, en in een beperkte speelreeks had dit best gekund. Maar als er meer opvoeringen zijn, tekenen zich willens nillens toch patronen af. Dus we moesten dingen vastleggen, concrete aanwijzingen geven en de kinderen bewustmaken van wat ze aan het doen waren.

as long as we are playing heeft een documentaire insteek: we tonen hoe kinderen – en bij uitbreiding mensen – spelen. Zonder commentaar. Noem het een theatrale registratie. Een belangrijke inspiratiebron was de documentaire *Récréations* van CLAIRE SIMON. Zij plantte een camera neer op de speelplaats van een kleuterschool en toont ons wat ze zag en hoorde.

KWINT: Daarom is deze voorstelling minder sferisch dan ons andere werk. Naakter. Dat vertaalt zich ook in de scenografie. Geen black box deze keer waarin een landschap wordt opgeroepen, maar een 'white cube' die niet naar een specifieke context of omgeving verwijst maar naar iets wezenlijks in de mens. Namelijk het vermogen en de noodzaak om te spelen, in om het even welke situatie.

**SPELEN OMVAT MACHT, GROEI, GEWELD, EMPATHIE, UITSLUITING, MEDEDOGEN... BEGRIPPEN
DIE ONDERLING TEGENSTRIJDIG ZIJN.**

JOKE: En verlies van controle, frustratie, stilvallen, verloren lopen, oplossingen zoeken, falen, opnieuw proberen, vallen en opstaan. Dat spel ook hard kan zijn, gaan we niet uit de weg. Dit alles illustreren we niet, maar we tonen het zoals het gebeurt. We trachten ook de dunne grens tussen vechten en spelen te laten zien. En hoe je, al opgroeiend, die grens leert bewaken en meer controle verwerft over jezelf.

© Kurt Van der Elst

AS LONG AS WE ARE PLAYING

VOOR HET EERST LAAT KABINET K DE LIVEMUZIEK – DE COMPOSITIE VAN THOMAS SMETRYNS – UITVOEREN DOOR KINDEREN ÉN DOOR EEN PROFESSIONELE MUZIKANTE.

JOKE: We merken dat dit een totaal andere manier van werken vergt. MARIEKE BERENDSEN kan als getrainde muzikante improviseren; de kinderen kunnen dat niet. Musiceren is niet in alle vrijheid beginnen tokkelen of blazen op een instrument, zoals de dansers in de voorstelling af en toe doen. De muziek is altijd dragend en dat vereist structuur. De jonge muzikanten kregen van Thomas partituren. Ze spelen van het blad en dat vergt oefening, ook in samenspel. Dat staat haaks op de vrijheid van het improviseren die de dansers wel hadden. Anderzijds: eens de jonge muzikanten de uitvoering beheersen, kunnen ze volop spelen. De dansers leggen een omgekeerd traject af.

THOMAS: Ik werkte al eerder met kinderen, maar nooit in combinatie met dans, een medium dat zich op een heel specifieke manier tot muziek verhoudt. Bovendien hebben kinderen geen muzikaal referentiekader. Een opdracht als: 'Speel in de stijl van de James Bond-films': dat zegt hen weinig. Ik componeerde, hielp hen bij het instuderen van de partituren, gaf hen aanwijzingen over de uitvoering. Muziek, hoe speels die ook mag klinken, vergt inderdaad altijd een grote controle. Maar in de loop van dit proces merkte ik dat ze zich een zekere attitude hadden eigen gemaakt. Eén kind speelt fagot, een ander trompet en nog een ander drumt en tokkelt op ukelele. Marieke is violiste. Die verscheidenheid aan instrumenten koos ik omwille van de heterogene klankkleur. Ieder muziekfragment heeft een eigen ontstaansgeschiedenis. Soms componeerde ik op basis van wat ik zag tijdens repetities, soms schreef ik muziek geïnspireerd door het thema. En af en toe liet ik alle muzikanten samen improviseren. Sommige composities ondersteunen en sturen de dansers, soms nemen de muzikanten het helemaal over.

JULLIE MAAKTEN GEEN onderscheid TUSSEN 'SPELEN' ALS VOLWASSENE EN 'SPELEN' ALS KIND.

JOKE: Dat er volwassenen zijn gecast heeft onder meer als reden dat we 'spelen' niet willen terugbrengen tot het domein van kinderen. We vinden niet dat er wat spelen betreft een onderscheid is tussen volwassenen en kinderen. Dat is meteen de kern van de voorstelling. Daarom maken we *as long as we are playing* ook niet exclusief voor een jong publiek. Spelen is wezenlijk. Het is inherent aan het mens-zijn. Mensen die spelen, of ze nu jong of ouder zijn, daar kijkt iedereen naar. We zagen dit zo vaak op tournee: wanneer de kinderen even gingen spelen in parken, luchthavens of waar dan ook, gingen de voorbijgangers ervoor zitten.

KWINT: Ik hoop dat volwassenen die de voorstelling zien weer zin hebben om te spelen. Dat men voelt hoe hard je 'spelen' als mens nodig hebt. En hoe snel je de goesting om te spelen verliest eens je volwassen bent...

ZOU JE DE VOORSTELLING KUNNEN omschrijven ALS EEN PLEIDOOI OM OP EEN SPEELSE MANIER IN HET LEVEN TE STAAN?

KWINT: Klopt. *as long as we are playing* gaat niet over 'spelen' an sich en zeker niet over 'spelletjes', maar over die speelse, lichte, luchtige attitude. Tegenover het leven, de miserie die het leven soms in petto heeft en finaal ook tegenover de dood, of tenminste tegenover het besef dat alles eindig is. Wat voorop stond in het creatieproces is 'de spelende mens', in al zijn facetten.

JOKE: De voorstelling drukt, hoop ik, de wens uit om je verbeeldingskracht te cultiveren. Dat is van levensbelang. In die zin is 'spelen' op zich een nutteloze en zelfs absurde activiteit, nooit gratis.

AS LONG AS WE ARE PLAYING

Integendeel: een speelse houding is een blijk van grote vitaliteit, en daarom alleen al waardevol. Wat niet wil zeggen dat mensen zich doorheen het spel van hun mooiste kant laten zien. Integendeel. Kijk naar de documentaire van Claire Simon (*Récréations*), gefilmd op de speelplaats van een kleuterschool. Daar zie je hoe in het spel ook de donkere kantjes van de mens worden geventileerd. Geweld, jaloezie, het recht van de sterkste... Maar tegelijk leren kinderen hoe ze daarmee kunnen omgaan. Idem voor volwassenen. De documentaire is 20 jaar oud, maar nog altijd actueel omdat hij teruggaat naar de essentie van wie we zijn als mensen.

KWINT: De voorstelling heet niet voor niets '*as long as we are playing*'. Zolang we aan het spelen zijn... met op de achtergrond de vraag: 'En wat als het spelen ophoudt'?

JOKE: En 'we' verwijst niet enkel naar een groep individuen, maar naar de mensheid. Zijdelings stelt de voorstelling ook de vraag naar de ruimte die kinderen in deze samenleving krijgen om te spelen. Naar de mogelijkheid om dit te blijven doen, ook als je stokoud bent. Want dat is noodzakelijk om het leven te pareren. Kwint en ik hadden het deze zomer zo druk dat de stress toesloeg. Toen besloten we: laten we spelen dat het vakantie is, en toen woog alles lichter.

as long as we are playing kan je ook opvatten vanuit een historisch perspectief. Meer bepaald vanuit een visie op 'het kind' doorheen de geschiedenis. De laatste 50 jaar kwam de focus steeds meer te liggen op de rechten van het kind. Deze rechten komen vaak neer op de vrijheid – lees de fysieke ruimte én de tijd - die een kind wordt gegeven om te spelen. Veel heeft het blijkbaar niet opgebracht. Om een idee te geven: de actieradius van een kind was tientallen jaren geleden 9 km; vandaag slechts 200 meter. Dat is geen luxeprobleem, vind ik. In bepaalde vluchtelingenkampen in Libanon bijvoorbeeld, was de speelplaats beperkt tot een gang naar het klasje. In de Medina van Tunis is er geen ruimte om te voetballen...

In 1968 was er een activistisch experiment in het Moderna Museet in Stockholm, georganiseerd door de Deense kunstenaar PALLE NIELSEN. Het noemde 'The model: a model for a qualitative society'. Het 'model' nam de vorm aan van een avontuurlijke speeltuin in het museum, en in de catalogus werd het omschreven als: 'Er is geen tentoonstelling. Het is alleen maar een tentoonstelling omdat er kinderen spelen in een kunstmuseum. Het is alleen maar een tentoonstelling voor degenen die NIET spelen. Daarom noemen we het een model'. Dat de kunstenaar dit een 'model' noemde, is opnieuw een manier om te zeggen: laat ons niet vergeten om te spelen. Het 'model' stelde de vraag naar de betekenis van sociale en subjectieve verandering die een spelend kind kan genereren binnen de machinerie van een samenleving.

PORTRET TEN VAN DE ACTEURS

MARIE-LOU

De voorstelling heet *as long as we are playing*. Dit wil zeggen: zolang we kunnen spelen... dan is het goed. En dat is waar. In de voorstelling spelen we ook echt. Of tenminste, zo voelt het. We improviseren, maar dat is eigenlijk ook spelen. In het echte leven speel ik ook heel graag. Vooral fantasiespelletjes. Niet tikkertje of voetje van de grond, maar bijvoorbeeld iets met paarden of eenhoorns. Of iets stiekems doen. Ik vind het ook leuk om in iemands nek te zitten. Eigenlijk speel ik vaak iets 'volwasseners', zoals kleren wisselen met mijn vriendinnen en dan gek doen. Daar gaat de voorstelling ook over: lol hebben, plezier maken. Ze zeggen altijd: je moet plezier hebben. Want als je geen plezier hebt, is er ook geen spel. Als ik later groot ben, zal ik dit zeker doorgeven aan mijn kinderen. Volwassenen zie ik niet zo vaak spelen. Ze zijn meer met hun werk bezig. Maar als mijn kinderen later huilen omdat zij niemand hebben om mee te spelen, dat zou ik wel mijn werk laten vallen en ermee spelen. Ik wil gewoon dat iedereen gelukkig is. Dat niemand weent. En dat iedereen plezier heeft.

LORENZ

Ik speel trompet en ik zing ook. Ik heb heel veel gevoelens als ik muziek speel. Bij een majeurekkoord voel ik me blij, bij een mineurekkoord een beetje triest. Muziek of dans, ik doe het even graag. Ik dans al van toen ik drie was, en heb in veel voorstellingen meegedaan, onder andere van de balletschool. Een wereld waarin je niet mag spelen, zou wel heel grijs zijn. Saai en vervelend. Mensen zouden doodgaan van *verveligheid*. In de voorstelling vind ik de tikspelletjes, het kabaal en de ritmes aan het begin heel leuk, en ook de kalmerende sfeer aan het eind. Ik kan me voorstellen dat ik ook nog ga spelen als ik volwassen ben, maar ik denk dat het dan meer sportief spelen zal zijn. Volwassenen mogen van mij toch iets meer spelen, met elkaar of alleen, want dat is nodig in het leven.

AYA

Ik speel fagot, maar in deze voorstelling zorg ik ook voor andere, kleine geluiden. En verder dans ik ook af en toe. Mijn ding is wel muziek, zeker in deze voorstelling omdat ik vaak zelf mag kiezen hoe vrij ik ga. Bij het spelen van fagot zijn er andere technieken voor hoge dan voor lage noten. En ook al die klepjes vind ik tof. Soms kost het me moeite om te beginnen spelen, omdat ik me erop moet concentreren en op school doe ik dat al de hele dag, maar eens ik bezig ben is het megaleuk. Een wereld waarin het verboden is om muziek te spelen lijkt me nogal triest. Muziek en spelen in het algemeen is een goede afleiding voor als je je niet goed voelt. Qua spelen vind ik volwassenen veel serieuzer dan kinderen; ze mogen van mij gerust nog iets vaker zot doen.

NONA

Ik speel drum, trompet en ukelele. Ook al wil ik niet echt beroepsmuzikant worden, ik word wel heel blij van muziek spelen. Muziek, dat is.... Wel, je hebt eigenlijk bij alles muziek nodig. Thuis draai ik vaak platen. Ik luister naar alles, heb geen voorkeur voor een bepaald genre. Een dansvoorstelling zonder muziek, dan zou raar zijn. Net zoals een wereld zonder spel, dat is onmogelijk. Omdat bijna alles spelen is. Mensen spelen omdat ze er blij van worden. En omdat ze er hun energie in kwijt kunnen. Gewoon thuis in je zetel zitten, nee, dat zou echt niet leuk zijn.

LILI

Ik had *horses* gezien, en het was mijn droom om mee te werken aan een voorstelling van kabinet k. Als ik dans, dan kan ik dingen doen die ik thuis niet kan doen omdat de ruimte daar niet groot genoeg is. Het liefst speel ik buiten. Spelletjes als *kiekeboe* of *potverlos*. Die gaan over tellen, weglopen en verstoppen. Spelletjes met veel beweging. Die spelen we ook in de voorstelling, maar dan anders. We moeten de bewegingen onthouden, en dat is soms moeilijk, maar eens ze in je lichaam zitten, gaat dat wel. Spelen,

AS LONG AS WE ARE PLAYING

dat is dingen beleven. Een beetje vrij zijn. Roepen. Alles doen wat je wil. Maar er zijn toch wel regels. Als je die niet respecteert, loopt het spel mis en dan komt er een discussie. Dan is het spelen afgelopen. Een wereld waarin spelen verboden is, zou saai zijn. Dan moet iedereen stilzitten. Spelen kan ook heel klein zijn, maar als je zelfs dat niet meer mag doen, is het wel heel saai. Ik zie meestal alleen maar kinderen spelen, zonder volwassenen. Toch zou het leuk zijn mochten zij samen spelen met de kinderen. Je kan ook met volwassenen avonturen beleven. Als er dan geteld wordt, dan hoor je dat ook eens van iemand anders. En het spel zou anders zijn, want kinderen hebben kleinere benen.

ILENA Vroeger zat ik op een dansschool, waar we jazzballet enzo deden. Dat waren allemaal perfecte dansjes. Dit is iets heel anders. Hier, in deze voorstelling, kan ik mijn vrijheid nemen, al moeten we ons soms heel goed concentreren. Meestal speel ik met mijn eigen lichaam. Meer dan met speelgoed. En ik speel het liefst buiten. Waarom spelen mensen? Tja... misschien omdat het leuk is? En een blij gevoel geeft? Mocht spelen niet meer mogen, dan zouden de mensen hun leven niet zo plezierig meer vinden. Mensen zouden meer moeten spelen, omdat dat speciaal is. Ik denk dat iedereen dat nodig heeft. Ik denk ook dat ik altijd zal blijven spelen.

JULIETTE Van kabinet k zag ik *rauw* en *invisible*. Dat vond ik wel mooi, maar ik wist nog niet van mezelf of ik graag zou meedoen met het maken van een voorstelling. Ik dans al heel lang heel graag. Spelletjes vind ik ook plezierig. Bijvoorbeeld 'iemand is hem'. Dan zijn er 2 of 3 of 4 balletjes, en daarmee moet je iemand aangoeien. Als je iemand hebt aangegooid, moet die aan de kant. En als de persoon die iemand heeft aangegooid zelf wordt aangegooid, dan komt diegene die aan de kant staat weer vrij. *Schaap en Wolf* is ook leuk. En in de voorstelling speel ik met een grote zwarte ballon. Dat doe ik het liefst. Ik heb al veel geleerd, zoals sommige bewegingen die je dan moet onthouden. Ik denk dat het een vrolijke voorstelling wordt.

LOUISE De energie van spelende mensen heeft iets betoverends. Diezelfde energie zag ik toen ik op een appartement woonde dat uitzag op een plein waar veel jonge kinderen speelden. Ik zag hoe ze voortdurend aan het organiseren waren, hoe ze al spelend oefenden in sociale verhoudingen. Dat zegt iets over de reden waarom mensen spelen. Via spel verhoud je je tot het leven, tot de wereld. Het is ook een minder expliciete manier om te leren. Ook dingen waarvan je niet wist dat ze te leren zijn. Ik denk dat ieder mens speels is, alleen biedt het volwassen leven je minder gelegenheden om te spelen. Soms stel ik me voor dat we de manier waarop kinderen spelen zouden voorzetten op een of ander bureau. Dan nog zouden we nog steeds uit de spelletjes leren. Ik geloof niet dat je spelen kan verbieden. En mocht dat gebeuren, zouden mensen in het geheim beginnen spelen. Want spelen is cruciaal in het leven.

MARIEKE Ik speel muziek samen met Lorenz, Aya en Nona. Voornamelijk viool, en in deze voorstelling af en toe ook piano, of ik kruip al eens achter de drums. Bij het NADAR ENSEMBLE, waar ik deel van uitmaak, zijn alle muzikanten gewend om heel vele verschillende instrumenten of zelfs objecten te bespelen. Experimenteren met klank, zeg maar, wat op zich heel speels is. Het samenspel met de kinderen is genieten voor mij, zeker in de ritmische passages. Ik beseft dat het veel van kinderen gevraagd is om hun instrument te beheersen en de muziek secuur uit te voeren. Muziek spelen vereist veel discipline. Het heeft zoveel met het hoofd te maken. Als volwassen muzikante heb ik af en toe een dragende rol, zij het zeer onopvallend. Spelen, als volwassene, vind ik eigenlijk best moeilijk. Alsof je met ouder worden gaandeweg verliest wat het is om alles los te laten, verstand op nul en gewoon doen. Kinderen kunnen meteen alles uitschakelen. Het fijne is dat je spelen niet echt kunt verbieden. Vooral kinderen vinden altijd wel een manier om ergens een spel van te maken en als het niet zichtbaar mag zijn dan kruipen ze wel in hun eigen, onzichtbare fantasie. Een kind maakt in iedere situatie, hoop ik, telkens weer nieuwe, eigen regels om te kunnen blijven spelen.

BIOGRAFIEËN

© Kurt Van der Elst

| KABINET K |

Joke Laureyns & Kwint Manshoven zijn beiden choreograaf, met een achtergrond in respectievelijk filosofie (Joke) en vormgeving (Kwint). Met kabinet k focussen ze zich op dansvoorstellingen met zowel professionele dansers als kinderen op scène. Hun dans vertrekt van concrete dagelijkse handelingen en kleine gebaren doorweven met spelelementen. Dat de cast ook uit kinderen bestaat, maakt hun dans toegankelijk voor jong en oud. Elk van hun creaties groeit letterlijk uit de stappen die de jonge dansers zetten. Net omdat het organische en intuïtieve zulk een belangrijk aspect vormen in hun danstaal, werken beide choreografen graag met kinderen of oudere lichamen, die niet (of minder) door bepaalde gedragspatronen of een danstechniek getekend zijn. Beide makers willen de dans op een volwassen manier behandelen en het kind 'kind' laten zijn. Wars van iedere vorm van betutteling: intelligentie is kinderen niet vreemd en dans is een kunstvorm die kinderen en jongeren op een intuïtieve manier kan aanspreken.

Onder de vleugels van enkele grotere theaterhuizen worden sinds 2002 een reeks voorstellingen gecreëerd die niet onopgemerkt blijven in het 'jeugddanslandschap': DROMEN HEBBEN VETERS (fabuleus), SHELTER (Kopergietery), MARTHA, MARTHE (Kopergietery) en QUESTO RICORDO (CC Hasselt). Met EINZELGÄNGER, ZWALUWZANG, RAUW en BA(B)BEL bouwt kabinet k verder aan een oeuvre van volwaardige voorstellingen voor een jong publiek. UNFOLD en RAUW werden beide geselecteerd voor het Theaterfestival. Met UNFOLD en RAUW zet kabinet k zich ook in het buitenland op de kaart. Sinds 2016 werkt kabinet k structureel samen met hetpaleis (Antwerpen). HORSES is de eerste voorstelling in dit parcours; begin 2018 maakte kabinet k er INVISIBLE.

Kabinet k benadert dans op een organische manier, waarbij niet de virtuositeit, maar een zekere authenticiteit in de beweging voorop staat. Inhoud primeert steeds op esthetiek. Kabinet k hanteert een danstaal die het ene moment beschouwend, minimalistisch, beeldend is, en vervolgens kantelt naar rauwe, brute, exuberante energie. Ze ontwikkelt zich rond een centrale gedachte – bijvoorbeeld 'veerkracht' in rauw, 'blind vertrouwen' in HORSES – die zich in de beweging, in de scenografie, in de cast, in het ritme van de voorstelling... vertaalt naar het jonge publiek. Live- en/of nieuw geschreven muziek, de aanwezigheid van verschillende generaties op de scène en de invloed van beeldende kunsten zijn constanten in het werk. Met zijn voorstellingen wil kabinet k een alternatief bieden, laten zien hoe het anders kan, stilte plaatsen tegenover een wereld vol stellingen.

De poëzie van het werk is universeel.

BIOGRAFIEËN

© Kurt Van der Elst

| THOMAS SMETRYNS |

(°1977) is componist. Hij studeerde compositie aan het conservatorium van Gent. Zijn zoektocht in het creëren van een experimentele muziekpraktijk resulteert in projecten waarbij een brede waaier aan instrumenten (gaande van ophecleide tot elektronica en platendraaiers), uitvoerders (professionele klassiek geschoolde muzikanten, muzikanten uit de improvisatie scène maar ook amateurs en jongeren) en verschillende manieren van noteren aan bod komen.

Improviseren doet hij voornamelijk met zijn uitgebreide collectie stemvorken en zijn collectie etnische muziek op 78 toeren platen. Thomas Smetryns put uit een heterogeen cultureel erfgoed: de Europese kunstmuziek van de voorbije eeuwen, maar even goed veldopnames van volksmuziek.

Sinds 2008 is hij verbonden aan LOD *muziektheater*. In opdracht van LOD schreef hij de muziek voor de voorstelling DE DUIVEL BEDUVELD, leverde hij een bijdrage aan LECTURE SONGS 1 en 2 en componeerde hij in 2013 de muziek voor DE ONGELOOFLIJKE VERANDERINGEN VAN MENEER AFZAL (OVER ZIJN GLAZEN BEEN WORDT NIET GESPROKEN). In februari 2015 ging de LODproductie SNEEUW in première, een eerste samenwerking met Inne Goris. In 2016 creëerde hij samen met Hof van Eede de LOD-productie PARADIS. Smetryns componeerde bovendien de muziek voor IN BETWEEN VIOLET AND GREEN. Deze voorstelling in samenwerking met Atelier Bildraum ging in maart 2017 in première. In 2019 schreef hij een unieke afstandscompositie voor de voorstelling 15419 FT van Post Uit Hessdalen.

BIOGRAFIEËN

| AMY FRANCESCHINI |

(°1970, Californië) leeft en werkt in San Francisco en Gent. Ze is oprichter van Futurefarmers, een internationale groepering van artiesten, activisten, landbouwers en architecten met een gedeelde interesse: het creëren van participatieve kaders die ons culturele kompas kalibreren. In hun werk gebruiken ze diverse media om situaties op te voeren die onze gebruikelijke apparatuur demonteren. Door publieke kunst, architectuur, installaties in musea, publicaties en tijdelijke educatieve programma's binnen instellingen hebben ze het openbaar beleid, stadsplanning, onderwijscurricula en plannen voor het openbaar vervoer weten te transformeren. Het werk van Futurefarmers creëert vaak relationele sculpturen en tools voor toeschouwers om inzicht te krijgen in diepere onderzoeksgebieden – niet alleen om het zich te verbeelden, maar ook om eraan deel te nemen en om verandering te initiëren op de plekken waar we wonen.

Amy's werk werd tentoongesteld in het Guggenheim Museum in New York, de Whitney Biennial in New York, MOMA, het San Francisco Museum of Modern Art, het Canadian Center for Architecture in Montreal, de Architectuurbiënnale 2014 van Venetië, de Sharjah Biennale van 2017 en de Taipei Biennale van 2018. Ze kreeg in 2010 een Guggenheim Fellowship, in 2017 een Herb Alpert Award voor Visual Arts en de Rome Prize Fellow in Design 2018-2019.

BIOGRAFIEËN

| MIEKE VERSYP |

(°1965) studeerde filosofie aan de Universiteit Gent, was een aantal jaren actief als theater- en dansrecensent, en was van 1996 tot 2011 huis- en productiedramaturg in KOPERGIETERY. Sinds 2013 is ze huisdramaturg bij Laika in Antwerpen; daarnaast is ze ook freelancedramaturge voor onder meer Studio ORKA, Ontroerend Goed, Larf, hetpaleis, Bronks, KOPERGIETERY en kabinet k. Regelmatig begeleidt ze masterstudenten en jonge makers die hun eerste creaties presenteren. Daarnaast is ze auteur. Ze schreef de tekst voor het prentenboek *Linus*, haar eerste publicatie (Gouden Uil 2008, Boekenwelp 2008, CJ Picture Book Award 2008, Korea), en ook voor *Eksternacht*, *Soepletters* en *Hoe ik het kopbeest versloeg* (bijzondere vermelding i.h.k.v. de prijsuitreiking voor kinder- en jeugdliteratuur van de provincie Oost-Vlaanderen 2015). Op dit moment werkt ze met illustrator Sabien Clement aan een graphic novel.

| MARIEKE BERENDSEN |

behaalde in 2008 haar diploma 'specialisatie solist hedendaagse muziek' aan het Conservatorium van Gent, bij George Van Dam. Hier raakte zij vertrouwd met een breed hedendaags repertoire en kwam ze in contact met collega-musici en ensembles met eenzelfde passie voor de actuele muziek. Ze was betrokken bij projecten van o.a. ChampdAction, Ictus Ensemble, Spectra, Ensemble Interface, maakt onderdeel uit van Ensemble Besides en speelde mee in voorstelling van o.a. Hof van Eede, Traffiktheater, Kameroperahuis Zwolle en LOD. Sinds 2007 is zij violiste bij het Nadar Ensemble, dat zich richt op de actuele muziek en de samenwerking met kunstenaars uit verschillende disciplines. Steeds vaker evolueren haar concerten naar multimediale of interdisciplinaire voorstellingen. Vanuit de behoefte om dit inhoudelijk mee vorm te kunnen geven, samen met componisten en ensembles scenografieën te ontwikkelen, zelf te creëren en een actieve rol te kunnen spelen in de innovatie van het hedendaagse concert, volgde zij van 2008 tot 2012 de opleiding scenografie aan het KASK. De samenwerking met componisten, het ontdekken van nieuwe muzikale talen, op een creatieve en experimentele manier met de viool bezig zijn en het zoeken naar nieuwe presentatievormen zijn haar belangrijkste drijfveren.

| LOUISE TANOTO |

(°1985) werd geboren in Indonesië en groeide op in Londen. Ze behaalde haar bachelor- en masterdiploma aan het Trinity Laban Conservatoire of Music and Dance, en specialiseerde zich in 'choreologie' (het opschrijven van danspassen) en 'Labanotation' (een specifiek systeem van bewegingsnotatie). Ze maakte deel uit van Transitions 2007. Sinds haar afstuderen werkte Louise Tanoto zowel in het Verenigd Koninkrijk (o.a. Oona Doherty, Charlotte Spencer Projects, Gecko, Requardt & Rosenberg, Tilted Productions, Punchdrunk en Lost Dog) als daarbuiten (Eszter Salamon, Daniel Linehan, Thierry de Mey, Damien Jalet, Ugo Dehaes, Iris Bouche, T.R.A.S.H.). Ze was ook lid van het Ierse Fabulous Beast. Voor kabinet k werkte ze eerder al mee en danste ze in de voorstelling *invisible*.

AS LONG
AS WE ARE
PLAYING

OVER...

| LOD MUZIEKTHEATER |

LOD *muziektheater* is een Gents productiehuis voor opera en muziektheater, een creatieve thuis voor artiesten.

Dit doet LOD enerzijds door samenwerkingen op lange termijn uit te zetten met een aantal van de meest eigenzinnige makers in het hedendaagse muziektheater. Componisten als Kris Defoort, Daan Janssens, Thomas Smetryns en Frederik Neyrinck en regisseurs als Josse De Pauw, Inne Goris en Atelier Bildraum zijn vaste waarden in het LOD-verhaal. Daarnaast staan onze deuren open voor zij die ons pad kruisen, altijd verrassend maar nooit toevallig. LOD streeft een brede artistieke visie na en staat bekend om de hoogwaardige kwaliteit van haar producties.

LOD engageert zich sterk voor jong talent. Via het European Network of Opera Academies (ENOA), de jaarlijkse Zomeracademie (i.s.m. Spectra, KASK, Muziekcentrum De Bijloke en International Opera Academy) en de samenwerking 10x10 met Kunstencentrum Vooruit ondersteunen we jaarlijks vele jonge podiumkunstenars met een hart voor muziektheater.

LOD is geboren en getogen in Gent en is een van de gezichten van de Bijlokesite. Tegelijk opereert LOD nadrukkelijk internationaal, door de vele reisvoorstellingen en coproducties met buitenlandse partners.

AS LONG
AS WE ARE
PLAYING

OVER...

| HETPALEIS |

hetpaleis is een podiumkunstenhuis voor kinderen en jongeren in centrum Antwerpen en het grootste jeugdtheater in de Benelux.

hetpaleis maakt, presenteert en organiseert theater- en dansproducties, muziekperformances, kunsteducatieve workshops en andere activiteiten.

hetpaleis wil kwalitatieve hedendaagse podiumkunsten toegankelijk maken voor een breed en superdivers publiek. Het doet daarvoor een beroep op zowel jong talent als gerenommeerde makers uit binnen- en buitenland. Naast de publieksvoorstellingen weet hetpaleis jaarlijks ca. 80.000 kinderen met theater of dans in contact te brengen aan de hand van schoolvoorstellingen.

CONTACT

| MIEKE VERSYP |

spreiding, dramaturgie & communicatie
mieke@kabinetk.be
M. +32 486 38 43 01

| MARIEKE BAELE |

communicatie bij LOD *muziektheater*
marieke@lod.be
M. + 32 473 94 27 13

| MORGAN VERHELLE |

pers & publiek LOD bij *muziektheater*
morgan@lod.be
M. + 32 479 35 26 54

| HELKE SMET |

pers & communicatie bij hetpaleis
helke.smet@hetpaleis.be
M. + 32 202 83 95

| LOD *muziektheater* |

Bijlokekaai 3
B-9000, Gent
T. +32 9 266 11 33
info@lod.be
www.LOD.be